

lutaja üksnes se mõtte olli: Kristuse aua firrifus petut palwe läbbi kõigist pattudest puhastada ja taewa wärrawaid lahti tehha; siiski leiti ka palju wagga ingesi, kedda üksnes taewalik iggatsimine ja wagga meel fenna tõmbas. Misuggune tõssine ellaw armastus Luksastaja wasto piddi rõsais süddamis ihhaldust põllema süttitama, pühha ma pinnale sammu tõsta, kus peal tema jumalik jalg üksford olli käinud, ja armastuses põllewat auustust paljawa silmatweega ristitünkale wälja kallata, kus tema werri üksford inimeste suggude cest ärra olli wallatud. — Arabia rahwas, kes enam kuusfabda aastat pärrast Kristuse sündimist niimetut pühha ma kohtade ülle wallitsejaks sanud, ei teinud wagga tekkijatele mingi pakkitust, waid lastsid weike ristirahwa koggoduse Jerusalemmas kuusamata ellada, waggad pühha aua rändajad eddasi taggasi käia, ja leidfid endale saggedast wõera ma rahwa käigist mõnda kassu. — Wagga süddamete iggatsemise kõrwas olli ka kassupüüdlil kauba ajjamine Dmmiko ma tejälgi üllesleidnud, kus mõned merre äritsed linnad Dmmiko ma kauba läbbi suurt riklust leidfid. Kui iljemine Palästina ma Egiptuse rahwa wallitfuse alla sai, tõusis pühha aua rändajatele jubba mõnda koormliku wõitlemist; agga siiski kossusid ühheteiskümmemal aasta saal pühha aua rändajate ulgad ifka suremaks. Mõnda läks 1065 aastal Sassa maalt seitse tuhhat inimest korraga Jerusalemma teele, kus nemad wagga palju waewa ja willetsust kannatasid,

et neist mitte ennam kui kaks tuhhat taggasi ei jõudnud; wiis tuhhat ollid waggal teel surma leidnud.

Pärrast sedda kui Jerusalemma lin Turgi rahwa wolle alla olli sanud, läks ristirahwa tekäik aast aastalt rängemaks, sest et kurjad rööwliid kauba ajjajaid ja pühha tekäijaid risusid, ja neile iggal kombel pakkitust teggid. Seal kuuldi äddalisk kaebamise ealt iggalt poolt: „meie pühhadused seisawad uskmata pagganate käes, kes ristirahwast pinawad, õnnistatuid kohtasi laimawad ja usklikude rändajate Jumala tenistuse kombeid enam ei falli.“ Seisnane kaebamise kissa tungis Dhto maile, akkas mitme wagga meeste süddameid koormama, ja ärratas jowimist: sõawäega fenna tõttata ja pühha maad, kus Kristuse ja tema Apostlite kallim mällestus ellas, mõega wolle läbbi uskmata rahwa käest taggasi kiskuda. — Ühhekorraga ilmus seal üks inewärki mees, Peter nimi, Amiensi linnas pärrilt, kes jubba ammugi wagga inge tungimise läbbi Alma mahha olli jätnud, üksikult metsa ellama läinud ja wimaks 1095 aastal pühha aua rändaja tekäiki ette olli wõtnud. Palästina willets ristirahwa seisus olli Petri süddames armastuse tullufese põllema süttitanud, Dnnisteggija nime cest sõtta minna, ja pühha kohtade laimu üllekohtustele kätte maksta. Peter tundis omas süddames jõudu küllalti sedda suurt tööd üksi ette wõtta. Tema tõttas Roma linna Pappst Urbani II. jure, räkis laddusa sõnaga Jerusalemma ristirahwa koggoduse ja pühha aua